

Vi har jo også sat en undersøgelse i gang, der måske en dag vil afsløre, hvor ansvaret skal placeres. Så vi kunne gå i gang med at løse opgaven; vi kunne gå i gang med at finde de midler, der skal til for at redde Danmarks Radio.

I den sammenhæng kunne man selvfølgelig spørge, hvorfor Enhedslisten lige har fremsat det her forslag. Ja, det har vi sådan set af to grunde. For det første fordi vi sådan set havde lyttet os frem til, at det var der næsten flertal for, og for det andet fordi vi faktisk opfattede det på den måde – lidt på samme måde, som hr. Holger K. Nielsen har opfattet det på – nemlig at det, at staten beslutter sig for at købe en bygning, sådan set ikke har noget med medieforliget at gøre.

Nogle har spurgt: Hvor skal pengene komme fra? Dertil er der jo at sige – der har hr. Holger K. Nielsen jo også ret, og lad os bare give ham ret alle de gange, det kan lade sig gøre i dag – at der jo er tale om en investering i en ejendom. Det er fuldstændig rigtigt, hvis nogle så siger, at der ikke er tale om den økonomisk set klogeste investering på kort sigt, som man kunne foretage, men der er altså tale om en måde, hvorpå man kunne give Danmarks Radio en håndsrækning, og efter min mening på en måde, sådan at et flertal i Folketinget kunne beslutte det, og på en måde, så man kunne sige, at det faktisk ikke berørte driftsudgifterne i staten, men berørte, hvordan man forvalter sin formue – og statens formue er så stor, at det her ikke ville sætte sig mange synlige spor. Det er så det.

Men hvis vi nu alligevel skal tage det med ansvaret, er det sådan, at mange har sagt – ikke så meget i dag, vil jeg gerne sige; hvad det angår, har debatten i dag været mere sådan afdæmpet og konstruktiv, end jeg synes den har været tidligere – at det jo ikke kan passe, at skatteyderne og licensbetalerne skal betale for Danmarks Radios fejl. Og dertil er jo at sige, at hvis vi ikke sikrer, at Danmarks Radio får de midler, der skal til for at løfte de vigtige opgaver, de har, så betaler licensmodtagerne og skatteyderne – for det er sjovt nok de samme mennesker, som er lyttere og seere – under alle omstændigheder.

Hvem har så ansvaret for, at lytterne og seerne, skatteyderne og licensbetalerne, kommer til at betale? Det har Danmarks Radios ledelse, siger man så. Og så må jeg jo spørge: Er det ikke sådan, at de bestyrelser, som har ansvaret for samtlige de her beslutninger og for ansættelsen af samtlige generaldirektører – de par stykker, der er tale om – er bestyrelser, som er udpeget af

ministeren og af Folketinget? Er det sådan, at man så bare kan sige: Det viste sig desværre, at bestyrelsesmedlemmerne ikke kunne finde ud af det; de kunne i hvert fald ikke finde ud af at ansætte nogle folk, der kunne finde ud af det, så derfor har vi ikke noget ansvar? Det mener jeg sådan set er en forkert opfattelse og en forkert vurdering.

Kl. 14:00

Nogle partier har jo oven i købet gjort det, at de har fastholdt udpegningen af de samme mennesker i hele perioden, og dermed har de jo også sagt, at de mennesker har gjort det godt nok, og hvis de, der sad i bestyrelsen, har gjort det godt nok, hvorfor skal folketingsmedlemmer, der mener det, så ikke være med til at finde en økonomisk løsning på problemet?

Så er der selvfølgelig hele cirkuset omkring beslutningen om udflytningen til Ørestaden, hvor det nok bliver svært endegyldigt at dokumentere, hvad det præcis var, der skete, medmindre der er nogle, der på et tidspunkt føler trang til at skrive deres erindringer, og det kan vi jo så se frem til.

Realiteten er, at jeg tror, det er en meget naiv opfattelse af, hvad der skete, hvis man tror, at det bare var Danmarks Radio, der besluttede at flytte ud til Ørestaden, fordi det var den bedste løsning, og hvis man ikke tror, at der også var andre politiske interesser fra statens og Københavns Kommunes side involveret i den proces. Så også dér har man altså et medansvar.

Med hensyn til det videre forløb her kan man jo sige, at det bliver spændende, for når man lytter til Socialdemokraternes, Det Radikale Venstres og SF's ordførere, er der er al mulig grund til at være optimist. De vil gå glade til forhandlingerne, og vi står nok over for at opnå resultater, kan vi forstå. Tja, det er jo ikke det indtryk, man får, når man lytter til kulturministeren og til Venstres og Dansk Folkepartis ordførere. Det forholder sig muligvis en smule anderledes med Det Konservative Folkepartis ordfører. Men ellers må jeg vel sige, at jeg faktisk har meget svært ved at se, at der med de udsagn, der er kommet der, skulle være en mulighed for, at man løser Danmarks Radios økonomiske problemer.

På den anden side er det jo klart nok, at det, der har været det positive, er det, som jeg også har nævnt tidligere i dag, nemlig – det fornemmer jeg i hvert fald – at man er holdt op med sådan hele tiden at flytte aben og sige, at det må